

1

Eleanor

21. června 2003

Všechno, co jsem věděla o životě, jsem se naučila z Harryho Pottera.

Nazývala jsem ho největším učitelem životních lekcí a klidně bych přísahala, že mi nesčetněkrát zachránil život. Když jsem byla naštvaná, psala jsem kletby, které měly lidi proměnit v krysy, slimáky nebo ropuchy.

Netřeba dodávat, že jsem nebyla nijak zvlášť dobrá v komunikaci s ostatními lidmi, což mi nepřekáželo, protože jsem se lidem opravdu šikovně dokázala vyhýbat – no, alespoň do té doby, než jsem s nimi byla nucena komunikovat.

„Nařizuju ti, abys opustila svůj pokoj,“ prohlásila máma. Stála ve dveřích mé ložnice a otírala si dlaně o obličej. Hnědé vlasy měla spletené do ležérního drdolu a kolem pasu měla uvázanou malířskou zástěru, pod níž skrývala tričko s obrázkem kapely Pink Floyd. Neonově zelené tenisky měla pokryté barvou a růžové brýle s tlustými obroučkami jí seděly na temeni hlavy, zatímco se na mě zářivě usmívala.

Celý den malovala v garáži, protože o víkendech se mohla uvolnit a zcela se ponořit do své lásky k umění.

Během pracovního týdne to byla milující máma a manželka, která nám dělala pomyšlení.

Ale o víkendu byla jiná, o víkendu si rozpustila vlasy.

Od diagnózy rakoviny uplynuly už dva měsíce a já jsem byla šťastná, kdykoliv máma malovala. Dokud malovala, měla jsem pocit, že je všechno v pořádku. Dokud byla sama sebou, dny byly snazší.

A většinou byla sama sebou. Někdy byla unavená, ale stejně to pořád byla máma. Jen si potřebovala zdřímnout o něco častěji než dřív.

Primhouřila jsem oči a vzhlédla od rozečteného románu. „Nemůžeš jen tak vyhnat lidi z jejich pokojů.“

„Ale ano, ve skutečnosti můžeš. Mluvili jsme o tom s tvým otcem a oba ti nařizujeme, abys opustila tyto čtyři stěny. Jsou letní prázdniny! Musíš se stýkat se svými přáteli.“

Mé oči těkaly od ní ke knize a zase zpátky. „Co přesně si myslíš, že právě dělám?“ Milovala jsem svoji matku k smrti. Byla ze všech maminek na světě bezkonkurenčně ta nejlepší, ale toho odpoledne se ke mně zničehonic začala chovat naprosto bezohledně. Koneckonců, nebyl to jen tak ledajaký letní den. Bylo 21. června roku 2003, den, na který jsem čekala poslední tři roky.

Tři. Dlouhé. Bolestné. Roky.

Opravdu se chovala, jako by si nevzpomínala, že právě dnes vyšel *Harry Potter a Fénixův řád*. To, že vůbec měla tu drzost mluvit o něčem jiném než o Harrym, Ronovi a Hermioně, bylo do nebe volající.

„Eleanor, máš letní prázdniny, a zatím jsi ještě neopustila svůj pokoj.“

„Protože jsem si musela znovu přečíst první čtyři knihy o Harrym Potterovi, abych se připravila na tuhle.“ Ve skutečnosti by měla mít pochopení. Bylo to stejné, jako když za jejích časů vyšlo nové album Black Sabbath